

PETR VYHLÍDKA
LABYRINT

www.fest.cz

Petr Vyhlídka

Labyrint

www.fext.cz

2016

copyright © Petr Vyhlídka 2016
cover art © [Philcold](#) | Dreamstime.com

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:

Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Mohou jimi procházet stejné postavy, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

OBSAH

Piet Corian

[Návštěvník](#)

Baldvin Koran

[Labyrint](#)

[Rozdíl povahy](#)

[Jemná diplomacie](#)

[Dvě cesty k dobrodružství](#)

... a jiní

[Hlavlom](#)

[Velmi trapná situace](#)

[Poslední hrdinové](#)

[Panáek za všechny prachy](#)

[Hranice](#)

[Z pekla štěstí](#)

[Vedlejší příjem](#)

[Nárok](#)

Piet Corian

Návštěvník

V očích malého tvora se zračilo odvážné rozhodnutí stejně jako zoufalé pochyby.

Má učinit zadost svým povinnostem?

Krátká ruka se natáhla po masivní kamenné páce, stačí nepatrný pohyb a dobře vyvážený objekt ztratí stabilitu.

Nebo nemá?

Rozum nařizoval druhé, přirozenost první.

Tvor se naposled ohlédl přes rameno a vzdychl. Potom zatáhl, neboť přirozenost byla přirozeně silnější. Zarachotilo kamení, odněkud se vysypaly stovky žulových kuliček a lavina se dala do pohybu.

Valila se přesně určeným směrem.

* * *

Mrazivý vzduch Heraxeitu má oproti jiným, teplotně příbuzným plynům na jiných, stejně zmrzlých kosmických tělesech, jednu velikou výhodu. Aspoň v místech, kde se nachází pozemšťanská osada. Neštípe v nose, neozývá se vpichy tisíců jehliček v plících. Přes zcela evidentních mínus třicet Celsia se

tváří příjemně. Nejspíš proto, že se v něm nevyskytuje téměř žádná vlhkost.

Vyjma té, která vycházela z mého těla. Kolem panovala atmosférická pohoda, stálý mráz s malými výkyvy průměrné teploty, způsobované opatrnými pokusy Heraxeitu o roční doby. Při téměř nulové deklinaci a pitomě kruhové oběžné dráze to činilo nejvýš patnáct stupňů, odpočítávaných od pseudojara přes jakoby léto zpátky k pořádné zimě.

Opíral jsem se o roh prefabrikovaného domku, stojícího spolu s několika kolegy na pokraji největší heraxeitské vesnice, a zálibně si prohlížel šedomodrou zimní kombinézu Technického zabezpečení.

Opatrně jsem odstranil z rukávu nepatrné smítko... Jo, tohle bylo jiné kafe.

Piet Corian, pilot SDS, stálý plat.

Žádné plahočení po hvězdách a problémů s vlastní minulostí, podivnými přístroji a policií. Zločinec se vracel na místo činu a konečně hodnotil své dvojí vzdělání, jsem totiž téměř dostudovaný xenoantropolog a také vyškolený pilot *Mezihvězdné*, který kdysi létal i nákladáky oné šílené třídy S. Jako členovi rozvětvené a smolařské rodiny Corianů se mi samozřejmě nemohl nepříhodit pořádný průšvih, ale to už je všechno pryč. Kdepak staré historie a průšvihy.

Státní služby!

„Seržante!“

Zašustily dveře. Srazil jsem podpatky.

„Ano, madam?“

„Připraven?“

„Úplně na všechno.“

„Jistě?“

„K vašim službám!“

„Trhni si nohou. A pojď dovnitř. Nebo se raději zdejchni.“

Jistě. Právě tahle osůbka byla příčinou další změny v mém životě a mou dobrou vílou. Doktorka Carollyn Snowardová.

Mladá (27), ambiciózní nazrzlá kráska. Zvláštní znamení žádná, vyjma velké pihy pod pravou lopatkou. Ne, nespal jsem s ní, jenom se o prázdninách válel na pláži.

„Hele, asi za hodinu přiveze modul z orbitu Novotného. Snaž se tedy moc nejásat, staroušek si na tebe moc dobře pamatuje.“

Kývl jsem, že rozumím. Asi lze těžko zapomenout na studenta, jehož pravidelně vyhazujete od zkoušek. A Novotný mi tohle často a rád dělal. Zpočátku skutečně jen proto, že jsem nebyl na úrovni znalostí, jež požadoval. Potom ze sportu. Já mu to neměl za zlé. Tak trochu jsme si to vyřídili, když jsem hledal materiály pro ročníkovou práci a nevědomky přitáhl nějaký zapomenutý, příšerně primitivní počítačový vir, přes sto let starý prográmk, který si kupodivu rozuměl s novým kybernetovským systémem a který se v novém domově jásavě vydal na ničivý pochod. Než si ho softwarová ochranka všimla, zahodoval si na nezálohované extrasuperpráci právě profesora Novotného.

Ano, opravdu se mu rád vyhnu.

Odlepil jsem se od stěny a úzkou, ve sněhu vyšlapanou cestičkou, vkročil mezi baráčky *Vědecké mise na Heraxeitu*. Možná zní to jméno zbytečně honosně, ale ve fádni bílé krajině i standardní obytné buňky působily nadobyčej vznešeně.

Místní *Hominides heraxeiti* uznávali spíše praktickou architekturu sněhovokamenných polokoulí, skvěle izolovaných a odolných proti nepřízni počasí. Tak nějak se jim nechtělo vykročit po stupínku civilizace, byť jen okopírováním šestihranů pozemšťanských domků, od nichž museli po každém silnějším závanu větru odklízet vzteklí technici naváté závěje. Obvykle trochu neteční domorodci si asi klepali na nízká čela a usmívali se pod vousy, když jsme k uzoufání pravidelně odstraňovali námrazu kolem dveří, jež nebyly správně po heraxeitsku řešeny dvojítm závěsem z kůží.

Ale ne, domorodci nebyli na úrovni neandrtálců, měli celkem slušně prosperující civilizaci na přírodní bázi, podnikali evo-

luční experimenty v oboru psioniky – jenže zase to nebylo to, co by se dalo očekávat.

Za výzkum ale stáli – a Carol na nich chtěla vydobýt své vědecké ostruhy. Chápal jsem ji, měla víc ctižádosti, než celý zbytek ročníku dohromady – i dost taktu a drzosti, aby dokázala do téhle dálky vytáhnout samotného Novotného, jednu z největších kapacit na kulturu mimozemských ras.

Sešel jsem dolů mezi první heraxeitské chýše, stanice byla umístěna na svahu, bůhví proč trvali domorodci zrovna na tomhle místě. Každopádně tam příliš nefoukalo. Na rozhraní obou civilizací pak stálo přesně to, co na obvyklých místech stává – hospoda. No, možná jsem zvolil trochu nepřesné a silné výrazivo, ale tahle mrňavá kantýna si ho zasloužila, tím spíš, že byla prvním objektem svého druhu na téhle planetě.

Slézalo se tu celé technické zabezpečení.

Teď se tu poflakoval pouze Johan z Dvou komet, kopilot expedičního korábu a palubní technik téhož. Všechno ostatní bylo dílem na orbitě, dílem v posteli, až na pozemní personál, který zajišťoval měkké přistání papá Novotného. No, a aby tu nebylo úplně prázdno, vyskytovala se v rohu u trojúhelníkového stolečku, vyhrazenému pro trudomyslné misantropy, docela zábavná dvojka z jiného světa.

„Nazdárek, Coriane. Kdo tě sem, proboha, zatáh?“

Win Winnia, což rače vyslovovat jak chcete, třeba Ouyvyn Ouyvyňe, jemu to nevadí. Tihle Karakarianci mají celkem smysl pro humor a tělesné tvary poutivých BEM z fantastických blábolů dvacátého století.

„Do čeho tě to navlíkli?“

Červenobíle kostkovaná bunda jednoho z nejlepších pašeráckých – pardon – nezávislých – pilotů. Bedříšek Dannemare. Nemělo cenu se ptát kde se tady vzali a co tu dělají. Nezávislí obchodníci jsou vždycky první vlna; jen se někde na něco naráží a můžete si být jisti, že za pár měsíců jsou tam. Bez povolení, bez vědomostí, s elánem a uměním vykšeftovat cokoliv.

Obvykle je SDS vyhodí, občas se ale trefí do černého a rozjedou celkem slušné obchody, aby své podíly na trhu brzy předali zavedeným firmám – velký svět byznysu není jejich krevní skupinou.

Na Heraxeitu byli zbyteční. Asi je někdo vypekl, protože na necivilizované světy nemá smysl létat. I tuhle planetu dřív nebo později obežene SDS rodinkou bezpečnostních družic. A tak se ti dva nudili v kantýně, sledování bystrým okem restaurátéra Alexe. Dával tak trochu pozor, aby se přece jen nepokusili slézt dolů do vesnice. Ti dva to věděli, stejně jako to, že každý člověk, pověřený vedením expediční kantýny, je za a) studovaný psycholog, za b) příslušník Pořádkové, polda, nebo rovnou agent Centrály. Takhle je to totiž v předpisech.

Ne zrovna špatných.

Sedl jsem si nedaleko obchodníků, tak nějak mi připadalo hloupé, nehlásit ke starým kamarádům, na druhou stranu jsem ovšem nechtěl budít Alexovo podezření. Jenže to nebylo tak jednoduché.

Ti dva nezvaní, potěšení nenadálou přítomností známého Pietta Coriana, se velice rychle přesunuli k mému stolku, dali se do tlachání – vůbec mne k tomu nepotřebovali, ale to už bývá ve společnosti zvykem – a já jen sledoval, jak si úslužný pan kantýnský zapisuje všechno do svého takřka eidetického mozku. Kdysi jsem s nimi, to mi nebyl osud zrovna dvakrát nakloněn, několikrát letěl, chytil jsem se jich na doporučení jistého Pereiry (ale to už je opravdu docela jiný průšvih) v době kdy jsem loučil s podstatnou částí své minulosti.

A tak jsem raději vypadl ven. Tenhle den mi úniky byly patrně souzeny.

* * *

Procházet vyšlapanými cestičkami, prodírat se dunami – viděli jste už někdy sněhovou dunu? – motat se ve velkém kruhu kolem heraxeitského velkoměsta. Nic z toho mne ani trochu ne-

bavilo, jenže co dělat? Kantýna nebezpečně obsazená, hlavní stan zakázaný. Na návštěvu zaneprázdněných kolegů jsem neměl náladu. A mezi domorodce nesměl, na to platily přísné regule a i když v můj prospěch hovořilo téměř dokončené vzdělání, nenosil jsem patřičný odznak. A tak jsem se skutečně musel hrabat sněhem.

Tak nezázivé to nebylo. Heraxeit'anský sníh není zrovna vhodný pro sjezdaře, je tvořen krystalky přemrzlé vody – právě proto duny – ale na druhou stranu, neznám v dohledu padesáti světelných let úžasnější atmosféru. Tisíce odstínů bílé, lehké nádechy do modra i dozelená, tu a tam morénové balvany a tmavě šedé ostré hrany skalisek. Pětimetrové návěje.

A na pozadí pohlednicového záběru *Veselé vánoce* se tyčí monumentální masiv zdejšího Mont Blancu. Nebo spíš Matterhornu, ostrá špičatá hora, zahajující geologicky jiné období tam na severozápadě. Přirozená hranice skutečné heraxeitské divočiny.

Ohlížel jsem se po ní a brodil se nazdařbůh sněhem, abych po deseti minutách ploužení nezdolatelným terénem narazil na cestu.

Byla jiná, než bludiště bezpečnostních chodníků kolem městečka. Vyšlapaná až k samému základu černých kamenů, slabě potažených ledem.

Mohl jsem jít nahoru nebo dolů. Tam, kam cestička klesala, bylo vidět jen bílou pláň a přízemní větvičky vzrostlých několikacentimetrových lišejníků. Pohled na druhou stranu končil po několika stovkách metrů u masivního štítu.

Lišejníků jsem už viděl spoustu. Ke skalám mě cesta ještě nezavedla.

* * *

Končila u úzké průrvy typickým exemplářem Heraxeit'ana, kožíškového mužíčka s milým úsměvem na tváři. Jejich empatie jde mnohem dál, než pozemská a eternská dohromady, jsem

čistokrevný míšenec a o tomhle vím docela dost. Heraxeit'ané umí pocity i přenášet, snad proto si s nimi Carol tak rozuměla a proto měla výsledky.

Tenhle domorodec mi beze slov sdělil, že ho převelice těší, že mě vidí a bude štěstím bez sebe, když mi bude moci nabídnout své služby. Pocitový ekvivalent čínské (či pro Eterňany kraenské) zdvořilosti; je docela sympatické takový vnímat, zvláště, mají-li vás vlastní lidé za nenápadnou součástku, a tak jsem se čínsko-kraensky jemně uklonil a pro jistotu, abych přebil vtíravé sarkasmy, deroucí se mi do hlavy, pěkně slovy a nahlas pověděl, že i já patřím mezi blažené, neboť se mi podařilo seznámit se s jeho šlechtností. Zdálo se, že to vzal vážně.

Každopádně mě pustil dál.

A já šel.

Mezi největší úskalí při styku s nekontaktními civilizacemi patří definice vztahů. Ti chytřejší musí vždycky hrát hru. Někde na bohy, jinde je třeba sehnout hlavu a předstírat, že pánové domácí jsou vrcholem kultury. Na Heraxeitu to původně mělo vypadat na třetí způsob – totiž na tiché šmírování ze zálohy, na pár družic a pár nenápadných kamer. Jenže místní chlu-páci si nás našli sami a ničemu se přitom nedivili.

Ideální národ ku zkoumání je ten, jehož příslušníci nad letadlem jen mávnou rukou a řeknou si No bóže, je to hezký, ale já mám radši svoje saně. Přesně tohle jsou Heraxeit'ané, a až dostanou družicový pás cudnosti, budou moci v klidu zapomenat na technické zázraky a klopotně si vymýšlet své. Právě pro tuhle krásnou místní vlastnost jsem se nerozpakoval vstoupit.

Ačkoliv by mě Novotný nechal přinejmenším vhodit do kosmického prostoru. Jenže já nejsem vědec, jsem technická podpora.

Konečně, co se může stát?

Heraxeit'an capital přede mnou, průrva se proměnila v uměle upravenou skalní chodbu, po několika metrech se teplota srovnala do podzemního standardu. Jenom trochu protahovalo.

Na druhém konci bude asi další díra a nějaký plácek, třeba s horkým pramenem, kam se bohatší domorodci jezdí povyzrazit na léčebné kúry.

Jenže jim teplo moc dobře nedělá. Takže nejspíš ne.

Když jsme prošli asi dvacet metrů, kolem naprostá tma, zakopnout se našťestí nedalo, rozsvítila se před námi mrňavá tečka a s každým krokem se formovala do detailu nepravidelného a zubatého východu.

Z mého průvodce vystoupil emotivní koktejl, namíchaný z *Úcty, Nejistoty a Dobře odvedené práce*.

Tak to jsem tedy zvědav, milý průvodče, jaké zázraky mi hodláš předvést. Možná to nevíš, ale já jsem pěkně náročný turista.

Ale to je legrace, co?

Brada mi spadla někam ke kolenům a srdce si vzalo pauzu.

* * *

Tisíce hodin titěrné práce, jedna generace za druhou. S jejich nástroji by málokdo zvládl i tu rovnou chodbu.

Šlo se mi lehce, sníh nesníh, zapadal jsem po pás do závějí a brodil se krystalovými řekami, nic z toho mi v tu chvíli nevadilo. Kterýže to trouba prohlásil *Vidět Neapol a zemřít?* Tohle až se dozví v táboře...

Obrovský dóm, do něhož světlo pronikalo několika průrvami nahoře, perfektní iluminace. Ledové splazy, vyleštěné do modra, aby ve vhodných úhlech tříštily světlo do barevné duhy. Už jen tohle stálo za víc než Tádž Mahal. Lehké, jakoby mušelinové závoje kolem stěn, velké rampouchy, pečlivě odkapané po vytvarované skále, aby ztuhly do ladných kaskád. Uprostřed...

Asi se nejdřív zastavím v kantýně, dřív, než přepadnu Carol. Dám si pořádného panáka, já vím, že nic nad pětadvacet procent Alex nevede, ale i tyhle falše mají díky esencím říz a tudíž psychický efekt.

Uprostřed se zvedal původně jednolitý stalagnát, bůhví z čeho, protože dóm vypadal žulově, jenže tady samozřejmě nemůžete používat klasickou geologii, třeba jsou místní žuly vápencových vlastností.

Před mnoha a mnoha lety, bez mýtů a pohádek, u všech všudy, někdo zvedl malý mlátek a kladivo a odštípl první kousek. Trvalo nekonečně dlouho, než se objevily hrubé obrysy. A kamenické ruce bušily dál, střípek po střípku. Tady urýpnout a potom trochu zledovatět. Táhle to půjde pryč celé a potom budeme vrtat. Ale opatrně. Začni, chlapče, tvůj syn to možná dokončí.

Alex mi nabídl plagiát ostřejší brandy a já to vzal nadvakrát.

Byl to chrám.

Chrám, proti němuž je *Notre Dame de Paris* kapličkou na rozcestí dvou polních cest. Až ke stropu se zvedal v majestátním oblouku, z hladké špice nenápadně přecházel do ornamentální výzdoby, aby u paty končil v bláznivé féerii kamenických a ledovnických titěrnůstek, majstrštyků a životních děl. Obejít ho zleva znamenalo vidět něco úplně jiného, než při cestě proti tomuto směru. Podívat se z vyvýšeného pódia u vstupu bylo o něčem jiném, než pohled z plochého kamene naproti.

Kouzlo kamene, ledu a světla.

Já to viděl!

K vůdcovskému hlavnímu stanu jsem se přilétl na vlně euforie. Průvodce měl ze mě asi ohromnou radost. Jenže já jeho pocity nevnímal. Topil jsem se ve svých.

* * *

„Jde o to, pane profesore,“ uslyšel jsem Carolyn, „že povaha Heraxeit'anů je opravdu mimozemská.“

Pěkně se v tom koupe. Musí si připadat jako u zápočtu.

„Totiž – tváří se lhostejně, nebo, ne to není to správné slovo – spíš v pohodě, jestli mi rozumíte.“

„Slyšel jsem vaše zprávy.“

Na Novotného jsem neviděl. Zůstal jsem stát v předsíni a čekal, až ti dva skončí, nedalo se to vydržet, ale je třeba všechno sdělit s corianovskou nonšalancí, ne vpadnout do porady a v nesouvislých slabikách chrlit nesmyslné povídání.

„Mají trochu jinak zaměřenou kulturu, než jsem původně předpokládala. Já vím, že byl průšvih, když nás objevili, ale teď jsem ráda. Všechno bylo špatně, pane profesore.“

Jistě. Snowardová si udělá jméno. A Corian jí k tomu pomůže, škoda, že sebou nevzal kameru.

„Oni jsou šíleně fatalističtí. Já bych dokonce neváhala ani nad kulturním kontaktem, protože takhle zásadové humanoidy prostě nemůžete zkazit. Dáme si kávu?“

Aha. Tak už skončila raport a teď si vlastně jen povídají. Zvedl jsem nohu, abych se připojil ke kávovému dýchánku.

„Já vím, že je to nesmysl, ale ty opravdu nezkazíš nic,“ zopakovala Carolyn od konvice. „Jejich zásady jsou staré a trvalé. Na jednu stranu je to dobře, ale na druhou... cukr? Na druhou musím být víc opatrná.“

A nic neobjevíš, děvče, pochválil jsem se v duchu a udělal první krok.

Země se nepatrně zatřásla.

„Co to bylo?“

„Já nevím... Mléko? Vyprávěla jsem vám o rozporech. Jsou přívětiví a dovolí vám všechno. Jenže potom se zachovají podle svých zásad.“

Odhrnul jsem závěs, protože tohle byl nejlepší okamžik, kdy nenápadně ohlásit svůj objev kouzelného chrámu.

Země se zachvěla podruhé.

„Asi lavina. Jako když mi dovolili – vlastně mě skoro přinutili, navštívit jedno z jejich iglů. Nebylo to celkem k ničemu a asi by byli nešťastní, kdyby věděli, že ho potom bourali zbytečně. Jak jsem dala do zprávy, nesmí do jejich domů vstoupit nikdo,

kdo nepatří k jejich rase. Obydlí je zneuctěno, na společné náklady zbouráno a chudák rodina staví znova. Už zase.“

Země se zachvěla potřetí a já shrnul závěs.

Kdepak lavina. Asi bude nejlepší vrátit se k Alexovi. Třeba tam ještě chytím Winnieho a Bedříška. Nudí se a brzy jistě zvednou kotvy.

Těch dobře naskládaných kamínků a balvanů jsem si všiml. Vypadaly jako dekorace.

Tohle brzy praskne, zatracené zásady.

Bedříšek je hodný hoch a ani mu nebudu muset nic vysvětlovat. Tady se po mně tak den a půl shánět nebudou.

Lavina!

Ale viděl jsem a můžu zemřít.

Baldvin Koran

Labyrint

Modrý písek pláže mi připomínal Oceán. Ale Orfeia má k mému rodnému provlhlému světu přece jen daleko. Vodní plochy tu nezabírají ani polovinu povrchu planety a nažloutlá obloha dává tušit přítomnost nepříliš vhodného složení atmosféry. Na Oceánu nemá s dýcháním problémy nikdo, počítáme-li ovšem obyvatele ostrovů a nikoliv moře, které je na určitých místech celkem slušně zamořeno odpadky.

Vzduch Orfeie je plný těžkého zápachu, který nepůsobí na neadaptovaného návštěvníka dvakrát dobře. Nijak zvlášť sice neškodí, a města zamořená exhaláty jsou na tom hůře, odporná vůně však dokáže slabší povahy porazit. Doslova.

Bylo tu sucho. Poslední kapky pravidelných lijáků dopadly na písek před několika zdejšími dny, vpily se do něj a odpěchaly do moře, aby se opět zúčastnily výletu k nebesům v podobě vodních par. Písek pod nohama křupal, a to, po čem jsme kráčeli, byla opravdu rozpadlá skála, neboť místní deště, stejně jako atmosféra, obsahují větší množství kyselin, než je obvyklé a než by se dalo u čisté přírodní krajiny očekávat. Jako každý svět má i Orfeia své zvláštnosti, jimiž se liší od energicky pro-

sazovaného imperiálního standardu, což je totální terraforming, při němž by experti z IUPONS nejráději překopali i kontinenty do podob pevnin Starého světa.

Alkalické deště však nejsou ničím zvláštním a smrad už vůbec ne. Nic z toho by nepřimělo jednoho z nejlepších (a také nejlépe placených) agentů Galaxie vláčet své krátké nohy po modré pláži. To, co sem Havrana Ken-siho a spolu s ním i mou maličkost přivedlo, stálo na konci rovného pobřeží, kde se do moře vrhaly rozeklané skály a nepřiliš hustý hnědozelený porost. Tam, mezi skalisky, se rozvalovala nízká, nepřiliš vysoká stavba, na první (a ani na druhý, natož třetí) pohled ničím nelákající. Nebyla větší než malý plavecký bazén a vypadala ošuměle. Šedivé oprýskané stěny budily dojem nesmírného stáří a pocit, že se budova musí každou chvíli rozpadnout. Jenomže síť drobných prasklinek nevznikla ani působením alkalických dešťů, ani vlivem zubu času. Byl to jediný následek palby, již kdysi na barák spustila speciální skupina IUPONS, aby po vyzkoušení všech dostupných zbraní stejně odtáhla s dlouhým nosem.

Do budovy se nedalo proniknout násilím.

Za ty tisíce let, kdy nejrůznější civilizace brázdí vesmír, se našlo spoustu podobných věcí. Většinou se také za nějaký čas přišlo na to, jak se dostat dovnitř, ale to u téhle budovy hlavní problém nebyl. Ochotně přijímala návštěvníky, vcházející jediným vstupem z pláže. Malér byl v tom, že už je nepouštěla ven.

* * *

Ken-si je nejlépe placený soukromý agent, ale o tom už tu byla řeč. Jeho proslulost v jistých kruzích závisí právě na tom, že je nejlépe placený. Může si nasadit jakoukoliv cenu a počítat s tím, že zákazník, jímž obvykle bývá zazobaná společnost nebo tajná služba s neomezeným rozpočtem, zaplatí. Je nejlepší, protože je nejdražší, a protože o tom ví. Nemám nic proti jeho mozku a zkušenostem, ale znám – a on rovněž –, pár

chlapíků, kteří jsou v něčem lepší. Jenže ti obvykle neriskují tak vysoké hry jako můj trpasličí přítel. Ken-simu totiž nijak nezáleží co a kdo je ve hře, zajímá se jen o to, kolik dostane. A oproti ostatním dobrodruhům se liší i v jiném.

Třeba tím, že málokdy pracuje sám.

Na Orfeiu jsem s ní letěl já. Probudil jsem se jednoho rána z prvotřídní opice a zjistil, že několikadenní flám vysál mé konto až do mínusu. Obvykle teprve v takové chvíli začínám shánět další práci. Navykl jsem si nehledět příliš do budoucnosti a žít ze dne na den.

Tentokrát jsem měl velkou kliku. Než jsem stačil vyrazit z několik známých nějakou drobnou sumičku, s jejíž pomocí bych se dal do pořádku, objevil se Ken-si, jako obvykle na sebe upozornil dupnutím na nohu a angažoval mne. Dlouho jsem nepřemýšlel a vzal to.

Když mi pak cestou v té své kocábce, která vypadá jako luxusní kočár na krátké výlety v systému, ale jinak má slušné parametry, blížící se spacefighterům I. třídy, vysvětlil oč jde, bylo už pozdě couvnout.

* * *

„Tak co, Barone, jdeme?“ obrátil se na mě, když jsme dobrou půlhodinu vystávali důlek před vstupem do šedivého baráku a navzájem se přesvědčovali, že je třeba nejdřív pořádně zkontrolovat výstroj a ověřit přístroje.

„Nebudeme tu přece civět do noci,“ dodal.

Pokrčil jsem rameny, trpaslík se zamračil a mávl rukou. Obrátil se k tmavým dveřím a strčil do nich.

Věděl jsem, že se otevřou, protože je dokázal otevřít i vítr. Ken-si nahlédl do tmy, která na nás vybafla, nahrbil se, což je u něj znak konečného rozhodnutí, popadl mne za ruku a vtáhl dovnitř.

Nevím, jestli jsem čekal, že mě za dveřmi něco spolkně, nebo že ztratím vědomí, ale podařilo se mi nezavřít oči, ačkoliv si o

to říkaly. Už když jsem pročítal všechny zprávy, které Havranův zaměstnavatel dodal, vyrojilo se v mé hlavě několik teorií. Snažil jsem se, věren zásadě, že hypotéza, sestavená ze svědectví z druhé ruky bývá na sto procent chybná, zapomenout, ale příliš to nešlo.

Zastavil jsem se hned za prahem, připraven na vše. Kolem nás byla tma, ale světla baterek ji docela dobře rozehlnala. Nenasytná tisíci zuby opatřená tlama pouštního červa (ano, mám rád staré filmy a mívám poněkud přebujelou, byť v podstatě jednoduchou fantazii) se nekonala. Otočil jsem se ke dveřím. Stále tam byly, zevnitř stejně černé jako zvenku.

Otevřel jsem je.

Modrá pláž, ozářená orfeianským sluncem se nezměnila. Bojoval jsem s myšlenkou vyjít ven, padla na mne zvláštní tíseň z holých stěn chodby.

Ken-si si stáhl respirátor a jeho velký nos se zachvěl.

„Dobrý, tady to nesmrdí,“ prohlásil vesele. Povolil jsem masku, abych si to ověřil – pravdu neměl. Dusivý zápach orfeianské atmosféry tu sice nebyl, zato tu páchla zatuchlina.

„Jdeme dál?“

Souhlasil jsem. S jednou rukou na pažbě blasteru, druhou napřaženou před sebou. Ken-si si neustále pohrával se svítilnou na hrudi a prohlížel chodbu ve všech spektrech. Byla čistá.

Zastavili jsme se na jejím konci, asi třicet metrů od vchodu. U tmavé desky, k nerozeznání podobné té, již jsme otevřeli na začátku koridoru.

„Trochu divné, ne? Takhle dlouhá chodba a jediné dveře?“

Ken-si je otevřel. Vstoupili jsme do další chodby, kratší a na konci se větvící. Ani jsem se nijak nepokoušel dveře zajistit, podle všech dochovaných zpráv všechny klíny, magnety a botičky prostě zmizely.

Tady nouze o vstupy už nebyla. Pravidelně, ve dvoumetrových vzdálenostech se otevíraly průchody. Nahlédli jsme do prvního a baterka nám předvedla svažující se chodbu, dlouhou

asi deset metrů, která ústila do další, rovnoběžné s tou, v níž jsme stáli.

Katakomyby.

Napadlo nás to oba na jednou.

„Jestli to vede pod zem, tak se nedivím, že se odtud pár lidí nevymotalo,“ řekl jsem. Ken-si mě hned opravil.

„*Nikdo* se odtud nevymotal. A podle údajů, které mi poskytl ten chlápek, to pod zem nevede. Podle přístrojů.“

Ušklíbl jsem se, výsledky jsem viděl i já, a podle nich tahle budova vlastně neexistovala. A také proto, že v bludišti může zabloudit náhodný návštěvník, ale ne slušně vybavený průzkumník, jakých sem už pár zapadlo. I kdyby neměli busoly.

Já jí měl a tak jsem ji hned vytáhl. Nic neukazovala, jenže mě taky nešlo o světové strany. Chtěl jsem po ní, aby si pamatovala trasu. Jako elektronická Ariadnina nit, která nás vyvede zpátky.

„Kudy se dáme?“

Ken-si se přesunul k dalšímu otvoru.

„Já bych se pustil tímhle a ty si vezmi vedlejší. Dole se sejdem.“

Přikývl jsem, zavěsil busolu na opasek a pomalu sestupoval po šikmé ploše dolů. Nebylo tu vlhko, což mě zaráželo, pach zatuchliny totiž sílil a rozhodně nemohl pocházet z těch dobře větraných chodeb. Nebo se mýlím?

V tom okamžiku mě píchlo u srdce. Nejsem strašpytel, to rozhodně ne, ale nebezpečí vycítit dokážu. Za těch několik let, kdy se nechávám najímat k nejrůznějším věcem, na které slušný člověk ani nepomyslí, jsem si vypěstoval cosi jako šestý smysl.

Když jsem se dole setkal s Ken-sim, (oba zatím živí a zdraví) poznal jsem z výrazu jeho tváře, že má stejné pocity.

Někde tady bylo nebezpečí, bylo bezprostředně blízko a nebyl to žádný tvor. Zůstali jsme stát, spodní chodba se podobala té horní, byla jen o něco delší a zatáčela.

Ken-si se po chvíli pohnul, vykročil doleva, pak se zarazil.

„Jdeme zpátky ven?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

Bylo to logické rozhodnutí. Víme, že v budově je labyrint, patrně dost rozsáhlý, vedoucí do podzemí a dobře odstíněný, neboť přístroje podzemní chodby neodhalily. Když půjdeme dál, nemusíme se vrátit a ti nahoře nebudou vědět ani to málo, co jsme zjistili.

Zacvakal jsem několikrát přepínačem vysílačky, ale byla beznadějně hluchá.

Vyšplhali jsme tedy zpět do horní chodby a Ken-si opatrně otevíral dveře. Stoupl jsem si několik kroků od něj, opřel se zády o stěnu a kryl ho.

Za dveřmi nic nebylo. Ulevilo se nám a Havran vykročil přes práh. V tom okamžiku jsem se k němu vrhl a strhl jej zpět.

Instinkty zapracovaly.

„Pozor, to není naše chodba!“

Nebyla. Spíš se podobala té spodní.

„A jsme v tom taky,“ kývl Ken-si. Tvář se mu roztáhla do téměř spokojeného úsměvu. Vytáhl z kapsy balíček žvýkaček, jednu rozbalil, zasunul do úst a papírek prohodil skrz otevřené dveře. Nic se nestalo. Zmuchlaná fólie dopadla půl metru za prahem a zůstala ležet na zemi.

„Prubnem' to, nebo se vrátíme dolů?“ zeptal jsem se. Havran se usmál, zahleděl na papírek v té cizí chodbě a zavřel dveře. Když je znovu otevřel, na podlaze neleželo nic.

„Není to jedno, kudy se dáme?“ řekl a překročil práh. Dveře se za ním začaly zavírat a mně se jen tak tak podařilo proklouznout.

„Tak tohle by nezvládl ani Théseus,“ poznamenal jsem.

„Neznám.“

„Ani nemůžeš, Havrane. Ten chlápek provozoval podobnou činnost asi tak před čtyřmi či pěti tisíci léty na Starém světě. V něčem podobném, jenže jemu pomohla ženská, co mu dala dlouhej špagát.“

„Aby si to hodil?“

„Aby se po něm vrátil zpátky.“

Cítil jsem se docela dobře. Byli jsme uvnitř. Ne budovy, to se rozumí samo sebou, ale uvnitř problému. Stáli už jsme tváří v imaginární tvář tomu, co jsme měli vyřešit a první šok už měli za sebou.

Teď už nás čekalo jen pomalé hladovění, kterému jeden z nás podlehne jako první. Ten druhý ho nejprve opláče, načež si uvědomí, že by bylo škoda nechat chudáka mrtvého jen tak rozkladu napospas.

Pokud se nám ovšem nepodaří dříve najít cestu ven.

A o tom jsem z první myšlenky pochyboval a Havran rovněž. Měsíc před námi tu zmizelo komando IUPONS, průzkumné komando, což jsou chlapíci, jimž v jistých oborech nesaháme ani po kolena. Například v orientaci a v přežití na neznámých místech. Jenomže úzce specializovaní průzkumníci mohli nějaký ten pěkný východ přehlédnout.

Proto si také kdosi najal Havrana.

„Třeba vypadá tak banálně a všedně, že si ho spletli s něčím neznámým,“ řekl jsem nahlas. Ken-siho myšlenky se točily kolem té samé věci.

„Průzkumníci jsou na některý věci holt krátkí.“

„Zkusíme najít ten papírek,“ napadlo mne.

Ken-si kývl.

Prošli jsme dveřmi.

* * *

„Děláme blbost,“ řekl Havran, když jsme po desáté prošli tam a zase zpátky a po papírku nebylo ani stopy. „Nejdřív musíme zjistit, kolik dveří každý sektor má. A brát je jedny po druhých. Takhle jsme se zbytečně zamotali.“

Tak trochu jsem s ním nesouhlasil. Ať už byl labyrint jakkoliv začarovaný, musela tu platit teorie pravděpodobnosti. Když budeme chodit po chodbách a hledat dveře, můžeme stejně

dobře chodit v kruhu, stejně jako když se přidržíme jediného přechodu. Že každý práh je hyperprostorovým přechodem jsme se ani nedohadovali. Optický klam jsme vyloučili už na začátku.

V hlavě se mi zahrnila neuvěřitelně vlezlá pitomá myšlenka, podle níž žádná cesta ven neexistovala. Snažil jsem se ji zaplašit a proto jsem s Ken-siho plánem souhlasil.

Nechali jsme tedy courání dveřmi a vyrazili do chodeb.

„Znáš pravidlo levé ruky?“ zeptal se Havran, když jsme zabouchli do první spojnice. „Když v bludišti vždycky zahneš do první levé chodby, tak se nemůžeš ztratit. Vezmeš to pěkně po obvodu a vrátíš se na to samé místo, odkud jsi vyšel.“

Útrpně jsem se usmál.

„Jenže tady je nám to houby platné, Havrane. Tady může být východ uprostřed.“

Zamračil se a mlčel. Kráčeli jsme vedle sebe, já poslušně zatačel, kam si Ken-si přál. Konečně, šéf tu byl on.

Další černé dveře byly o koridor dál. Havran vytáhl sprej s immutabilní barvou, ani nevím, proč ho sebou tahal ale teď se to perfektně hodilo, a udělal na zdi značku. Vyrazili jsme dál.

A v další chodbě na nás čekalo překvapení.

Průzkumnická přilba.

Zvedl jsem ji se země a chvíli na ní civěl.

První známka toho, že tu před námi někdo byl.

„Zmizelo tu dost lidí,“ poznamenal Ken-si, „Nejen oni. Došla bych věřit tomu, že sem místní grázláci odklízejí nepohodlné osoby.“

„Ale kde všichni jsou?“

„Tolik jsme toho neprošli. Navíc víme, že je to pěkně rozsáhlé. Možná někoho potkáme, možná ne, ale aspoň víme, že tady byli. Už se mi zdálo, že se bludiště každým krokem rozšiřuje.“

Chudák Ken-si měl tedy daleko horší představy než já.

Vyrazili jsme dál a zjišťovali, že všechny sektory obřího labyrintu jsou si v hlavních rysech podobné – většinou je tvo-

řilo pět dlouhých chodeb, různě propojených kratšími spojnicemi, nebo přímo ústících do sebe. Každý sektor měl troje dveře, obvod se pohyboval kolem dvou set metrů, ale nemuselo to být pravidlo, odkrokovali jsme jich pět, pak nás to přestalo bavit. Byli jsme už řádně utahaní a tak jsme se v jedné krátké chodbičce uložili ke spánku.

* * *

„Pořád mi tu něco nehraje.“

První Havranova slova, které jsem po probuzení uslyšel.

„Někdo tu přece musí být, pokud nevylezli ven a nesnaží se tajemství téhle budovy někde v tichoučku prodat. Což je pitomost. Jsou tu, a nevěřím tomu, že by nás aspoň neslyšeli. Tak proč se tedy nepřihrnuli a nepřivítali nás chlebem a solí?“

„Asi právě pro ten chleba, Havrane,“ řekl jsem rozespale.

Pochopil na co myslím.

„Blbost!“

Bál se té myšlenky stejně jako já. A protože to byl Ken-si, okamžitě dokázal, že to nesmysl je.

„První dojde voda, brácho. A kdepak jsou ti, co už jim nechybí?“

„Třeba tu někde voda je,“ namítl jsem a trochu se rozklepal hrůzou. Ken-si byl na tom stejně. Když jsme si na začátku téhle výpravy vzpomněli na problém potravy, nedokázali jsme si ještě vybavit, jak to opravdu může dopadnout. Jen jsme se v duchu strašili. Příjemně strašili, morbidní představy jsou mnohdy dobrým stimulem proti opravdové hrůze.

Smrt žízni nám nehrozila, aspoň ne v nejbližších dnech, vlekli jsme sebou přístroj, který po určitou dobu dokáže produkovat pár šálků vody denně. Je sice trochu nebezpečný, protože občas vypustí něco jiného, na druhou stranu ovšem osvobozuje poutníky bezvodými kraji od tahání sice vždy spolehlivých, zato patřičně rozměrných a těžkých nádob. Ani hladem snad

nebudeme trpět, jenže ti druzí, kteří tu prostě musí být, jsou na tom nejspíš hůř.

Moje tělo obsahuje nějakých pět litrů krve a Havranovi v žilách taky koluje nějaká ta tekutina.

Od toho okamžiku jsme procházel chodbami s dlaní položenou na pažbě blasteru, za každým rohem jsem čenichal nebezpečí.

A potom jsme, jako hrůzný doklad našich představ, našli první pozůstatky ztracených.

* * *

Snesu hodně, několikatýdenní mrtvola mi rozhodně žaludkem nepohne.

Pokud je to ovšem normální nebožtík.

Viděl jsem spoustu lidí i jiných tvorů přejít přes práh smrti nejrůznějšími způsoby. Narazil jsem na pozůstatky mrtvých, rozkládající se v džungli, nebožáky, kteří si si nějaký čas poleželi ve vodě. Viděl jsem rozstřílené chlapíky, kteří strkali nos zrovna tam, kde to nebylo vhodné.

Nikdy, vyjma dětských let, kdy by měl mít člověk povinnost děsit se nepřírozené smrti, to se mnou příliš nehnulo. Maximálně jsem si zacpal nos, protože puch rozkladu není rozhodně příjemný.

Teď jsem stál čelem k protější stěně a zvracel. A nebylo to ze zápachu. Ken-si na tom nebyl o moc lépe, přesto však projevil duchapřítomnost a odtáhl mne za roh.

Nemá smysl popisovat mrtvolu člověka, který posloužil svému druhovému kolegovi jako zdroj proteinů.

Otřesení jsme pokračovali dál, ochotní vystřelit po každém, kdo se nám objeví v cestě. Vytáhl jsem z železných rezerv několik kofeinových tablet a podal je Havranovi, kofein působí na jeho organismus jako alkohol na lidský, a tak aspoň jemu jsem mohl trochu odpomoci od šoku.

Mechanicky jsme prošli několik sektorů a asi za dvě hodiny jsme si uvědomili, že místo hledání východu hledáme někoho, koho bychom mohli odprásknout za kanibalismus. Teprve tohle nás srovnalo. Brát zákon do vlastních rukou rozhodně nebývá stylem Dobrodruhů.

Pokud nám za to někdo nezaplatí.

K obědu jsme zapadli do krátké dvoumetrové chodbičky, z níž jsme každý vyhlíželi do jiného koridoru a navzájem si kryli záda. Přistihl jsem se, jak se snažím potravinovou dávku opatrným uždibováním rozdělit na dvě. Havran rovněž. Zasmáli jsme se, proč ne, s jídlem jsme na tom byli daleko lépe než s vodou, i přes ten agregát. Ken-si mi pak nabídl žvýkačku, sám si vzal také, a v klidu jsme asi půl hodiny přežvykovali a zírali do prázdných chodeb.

Pak Havran promluvil.

„K něčemu tenhle labyrint musí sloužit.“

„Jistě. Jenže ty, kdo ho postavili, na Orfeii nikdy nikdo neviděl. Moc provozu to tedy nejspíš nezažilo.“

„To je jedno. Datace nemusí být přesná. Ani důležitá. Mně jde o účel. Jsou tu dvě možnosti. Tu první ti ani říkat nemusím, jestli jsi na ní nepřišel sám. Ta druhá je trochu praštěná. Myslíš, že jsme ještě na Orfeii?“

Zavrtěl jsem hlavou. I já měl dvě teorie. V jedné jsme se s Ken-sim shodovali – labyrint může být sítí transferových stanic. Technicky něco takového je možné, ale pokud vím, neutáhl by to nikdo ekonomicky, protože k tomuto způsobu dopravy je zapotřebí šíleného množství energie. Proč by ale transfer stavěli jako bludiště, to jsem zatím nepochopil. Srozumitelnější se mi zdála druhá varianta, podle níž jsme na Orfeii stále v jistém slova smyslu byli – labyrint by mohl být skutečným bludištěm, trochu složitějším, pravda, ale neznámí tvůrci na rozdíl od nás znali pravidla hry. Řekl jsem to Havranovi a ten přikývl.

„Taky to mohlo být popraviště,“ vypadlo z něj a já vykulil oči.

„Ne doslova. Ale představ si, že do takhle upraveného bludiště pošleš odsouzence. Má šanci, pokud na to včas přijde, dostat se ven. Nebo tady skončí.“

„Pak by to ovšem musela být rozhodně zajímavá rasa.“

„Ani ne,“ řekl Ken-si, „Napadlo mě to, protože znám něco horšího. Zrcadlový sál.“

Nechápal jsem a vysvětlení mě lehce přitlačilo ke zdi.

„To bývala naše specialita, Barone. Odsouzence strčili do bedny a překódovali do světelného paprsku. No, a potom ho pustili do zrcadel. Když měl štěstí, po několika odrazech se trefil do přijímače, nebo poletoval tak dlouho, až ztratil veškerou energii. Když štěstí neměl...“

Zarazil jsem ho.

Když chudák štěstí neměl a odrážel se delší dobu, pak po dekodování zjistil, že se mu nedostává materiálu na některé části těla. Ken-siho národ je opravdu vynalézavý. Nerad bych se jim dostal do rukou coby delikvent.

Nakonec, aby měly dušičky klid, jsme se shodli na transferovém systému, a vydali se dál, v marné snaze najít k němu klíč.

Musel to být zatraceně jednoduchý klíč. Lehce se otevírající dveře, ty ploché černé desky v masívních rámech, vodící nás ze sektoru do sektoru, to potvrzovaly. Tvůrci labyrintu si na složitosti nepotrpěli. Systém, na němž byl transfer založen jsem i trochu chápal.

Pohybujeme se v trojrozměrném světě a řádově vyšší systémy jsou pro nás tabu. Nejsou nám k ničemu, kromě toho, že díky jim náš vesmír vznikl.

K přesunům na větší vzdálenosti jsme si navykli využívat hyperprostorových skoků, zkrátit cestu vrhnutím se do bezrozměrného prostoru. Ten mechanismus znají jen příšerně specia-

lizovaní fyzikové a přesunové komputery kosmických lodí, ale na tom nezáleží. Hlavně že to funguje.

Transfer využívá téhož, nebo také – pro větší bezpečnost – opačného postupu. Pro vícerozměrné prostory jsou totiž v jistém směru naše vzdálenosti směšné. Postrádají význam, stejně jako pro mne není problém projít dírou v papírové stěně. Civilizace, která postavila tohle bludiště, si prostě dokázala najít místa, kde pro patřičný, třeba šestirozměrný svět, znamená o tři řády nižší vzdálenost jen krok přes práh. A na těch místech vybudovala labyrinty. Snad měli architekti smysl pro humor, možná má bludiště nějaký význam, nevím. Ale právě na tuhle otázku jsme odpověď najít museli.

Přestali jsme procházet dveřmi a zaměřili se na jeden sektor. Busola nám po jeho prolezení ukázala na displeji půdorys chodeb a já se z něj snažil něco vyčíst.

Havran s mnou aktivitou příliš nesouhlasil.

„Těch stanic je moc, brácho. Kdyby si je měli pamatovat, asi by se zbláznili. Spíš nějaké značky.“

Pobíhal pak po chodbách a sjížděl zdi v nejrůznějších spektrech, ozařoval je a zkoumal.

Nic. Ani stěny, ani špinavá podlaha, ani dveře. Nikde žádná stopa po znamení.

I já si nad plánkem marně lámal hlavu.

A přitom jsem mohl mít pravdu. O stavitelích jsme nevěděli zhola nic. Tak proč by se, ksakru, nemohli orientovat podle obřích znaků, vytvořených chodbami?

Strávili jsme touhle marnou činností dvanáct hodin, a pak spíš upadli do bezvědomí, než usnuli.

* * *

Ken-Si byl po probuzení prapodivně veselý. Očka mu svítala, dokola si pobrukoval nějakou strašlivou théreanskou odrhovačku. K snídani naprosto bez zábran spolykal dvě dávky a završil to kofeinovou tabletou, kterou ode mně vyžebal. Lícni torby, v